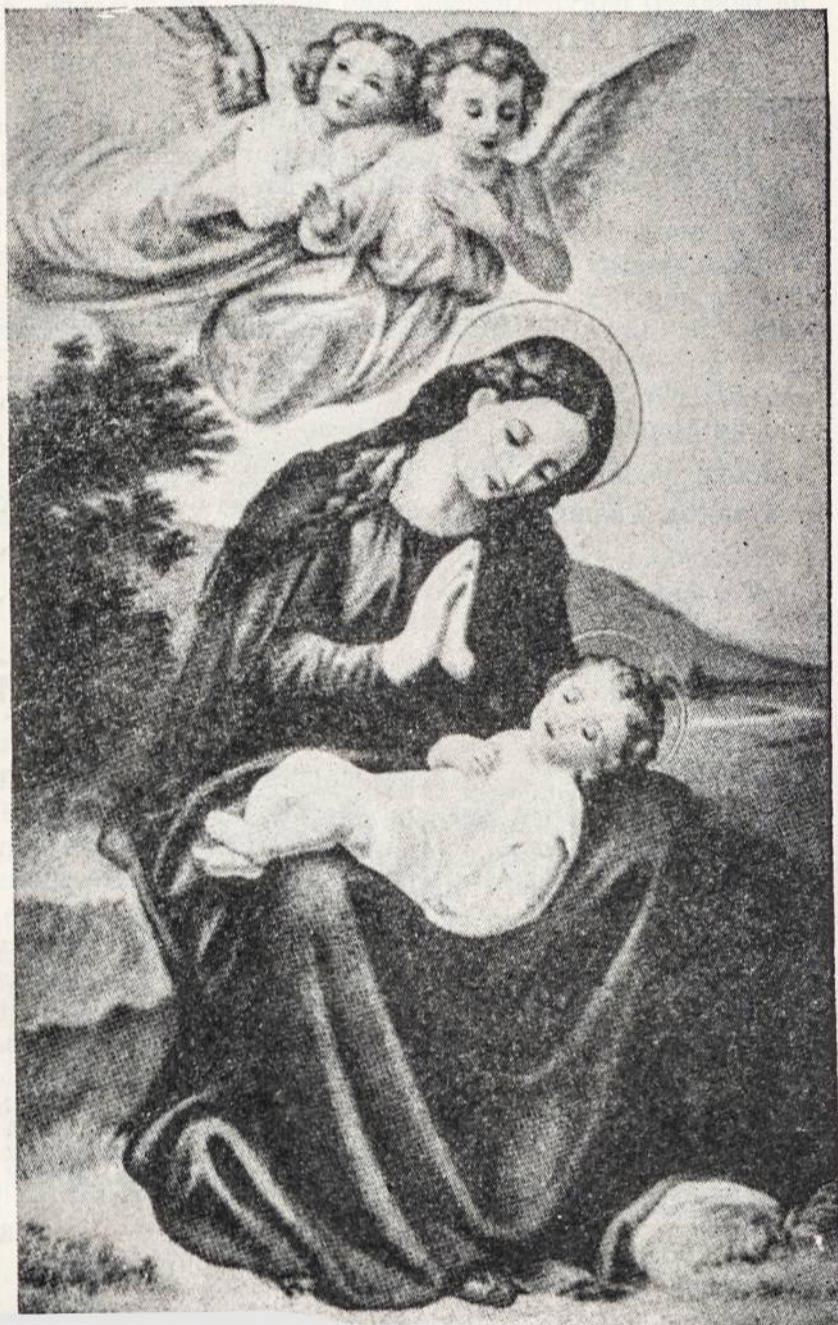

KRISTAUS KARALIAUS Laiavas

Evangelijos — Lekcijos
 Pavergtai Lietuvai
 Marija, Skaisčioji Motina
 Ir Aš Kalėjime
 Laiškas Tėveliui
 Sv. Bernadetos Žodžiai
 Zvejas, Keleiviai ir Pianistė
 Kataliko Pasikalbėjimas
 Tai Ne Amžiams
 Kalnų Gėlės
 Su Mūsų Bendradarbiais
 Žinios iš Katalikiško Pasaulio
 Žinios iš Lietuviško Pasaulio

Evangeliija

Lekcija

Luk. 14, 16-24

1 Jon. 3, 13-18

ANUO metu: Pasakē Jēzus parisiējams šī prilyginimā; Vienas žmogus paruošē didelē vakarienē ir pakvietē daug. Vakarienēs valandā jis siuntē savo tarnā pasakyti pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau paruošta. Tuomet jie visi drauge ēmē išsikabinēti. Pirmasis jam sakē: Pirkausi ūkį ir turiu eiti jo apžiūrēti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Kitas tarē: Pirkausi penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Vēl kitas sakē: Vedžiau moterį ir todēl negaliu ateiti. Tarnas sugrižēs pasakē visa tai savo valdovui. Supykēs šeiminkas tarē savo tarnui; Eik greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir vėsk čia beturčius, luošus, aklius ir raišus. Tarnas vel pranešē; Valdove, padaryta, kaip liepei, bet dar yra vietos. Tuomet valdovas tarē tar-

MYLIMIAUSIEJI: Nesistebēkite jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kurs nekenčia savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasiliekančio gyvenimo. Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldē už mus savo gyvybę; ir mes turime guldėti gyvybę už brolius. Jei kas turi šio pasaulio lobio ir, matydamas, kad jo brolis turi reikalo, uždaro jam savo širdį, kaipgi pasiliks jame Dievo meilē? Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu, nē liežuviu, bet darbu ir tiesa.

nui; Eik į kelius ir patvorių ir priversk eiti, kad mano namai būtų pilni. Sakau jums, nē vienas anų pakviestųjų žmonių neragaus mano vakarienēs.

Petras Babickas

Pavergtai Lietuvai

Niūri naktis nun dengia tavo veidą,
Tu taip toli, nors, kaip kančia — arti.
Nutilo kanklēs, laisvēs saulē leidos,
Paliko tik grandinēs ir mirtis.

O, Lietuva! Mes kieti, kaip granitas,
Negynēme tavēs, kaip protēviai, oi ne.
Niūri naktis. Neaušta lauktas rytas.
Tu — pasmerkta, našlaitē, kalinē.

Bet bus diena! Sugrius vergijos uolos,
Aidēs padangē džiugesio garsais, —
Pakils tu, šiandien skaudžiai parpuolus,
Kai tavo sūnūs laisvēs žygin eis.

Žygiuosime į švintantį rytojų,
Skambēs laukai nuo pergalēs dainos...
Šventoj šaly lietuviškų artojų
Greit laisvēs saulē amžinai dienos!

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

DIEVO KUNO ŠVENTĒ.

LEKCIJA

1 Korint. 11, 23-29

BROLIAI: Aš ģēmiau iš Viešpaties, kã ir jums padaviau, kad Viešpats Jēzus tã nakti, kurioje buvo išduotas, ģmē duonã ir dēkodamas laužē ir tarē: Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas, kurs bus už jus išduotas; tai darykite man atsiminti. Taip pat ir taurē po vakarienēs, tardamas: Ta taurē yra naujoji sandora mano kraujuje; tai darykite, kiek kartų gersite, man atsiminti! Nes kiek kartų jūs valgsite tã duonã ir gersite tã taurē jūs skelbsite Viešpaties mirti, iki jis ateis. Taigi, kas nors valgo tã duonã ir geria Viešpaties taurē nevertai, tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju. Todēl teištiria žmogus pats save ir taip tevalgo

EVANGELIJA

Jono 6, 56-59

ANUO metu Jēzus tarē žydu miņioms Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gērimas. Kas valgo mano kūnã ir geria mano kraujã, tas pasilieka manyje ir aš jame. Kaip mane siuntē gyvasis Tēvas, ir aš esu gyvas dēl Tēvo, taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas dēl manēs. Tai yra duona, kuri nužengē iš dangaus. Su ja bus ne kaip su mana, kurios jūs tēvai valgē ir mirē. Kas šitã duonã valgo, bus gyvas per amžius.

ir tegeria iš tos taurēs. Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teisma, neatskirdamas Viešpaties kūno.

Kun. A. Būblys, MIC

ŠV. MERGELĒ – SKAISČIOJI MOTINA

VIEŠ. Jēzaus įsikūninimas yra didžiausia viso mūsų tikėjimo paslaptis ir drauge visų stebūklų stebūklas kokį tik buvo padariusi Dievo visagalybē. Ir iš tikrųjų niekas taip neviršija mūsų prigimties jėgų, kaip begalinio ir nesukurto dieviškojo asmens susijungimas su sukurta ir ribota žmogaus prigimtimi. Tačiau Dievas panorėjo, kad Jį lydētų dar ir kitas, lygiai taip pat nuostabus ir žmogaus protui nesuprantamas reiškiny, būtent, kad švenčiausioji Mergelė Marija pradētų ir pagimdytų Dievo Sūnų, pati palikdama nekalta, — nepažeisdama savo mergystės.

Kaip žinome iš ankščiau, kad švenčiausioji Mergelė savo skaistybę buvo paaukojusi Dievui nuo mažų dienų. Dievui labai patiko ši Marijos auka ir Ją labai įvertino, tačiau Jis iš Marijos panorėjo dar ir kitos aukos: kad ji sutiktų dalyvauti žmonijos išganymo ir malonių tiekimo darbe. Jis siuntē savo angelã, kuris sveikindamas ramino Marijã, kad

ji nebijotų ir neišsigastų priimti Dievo valios. Tačiau Marijai nei angelo apsilankymas, nei jo pranešimas pradžioje nebuvo aiškus. Todēl ji visu rimtumu klausē: “Kaip tai įvyks, kadangi aš nepažįstu vyro?” Tačiau Dievo pasiuntinys jai atsakē Dievo vardu visa galia ir be jokio abejojimo: “Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybē apdengs tave savo šešėliu; todēl ir šventasis, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sūnumi” (Luk. 1, 35). Dievo angelas nurodē Marijai dieviškãjį veikimã ir jo pasekas, nes Dievui yra viskas galima, kas negalima žmogui. Todēl švenčiausioji Mergelė, pažinusi Dievo valiã ir jos tikrumã, galėjo tik ištarti: “Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei” (Luk. 1, 38). Tã paçiã valandã šv. Dvasia nužengē ant Marijos ir tã paçiã valandã Dievo Sūnus tapo žmogum: priēmē žmogaus prigimtį veikiant šv. Dvasiai.

Nuostabūs ir nesuprantami žmogaus protui dalykai: Dievas, veikiant šv.

Dvasiai, daro išimtį iš bendrų prigimties įstatymų, gerbia Marijos įžadus ir apsaugoja nuo pažeidimo jos mergystę. Dievas taip labai įvertino Marijos skaiszybės įžadus, kad Jis ją sužiedavo net su šv. Dvasia. Sunku mums ir įsivaizduoti šv. Dvasios meilę Marijai. Ji, nužengdama ant Marijos, jos skaistybę pakėlė į dieviškojo spindėsio garbę. Tai yra Dievo įrodymas, kaip Jam patinka skaisčios sielos, kaip Jis jas myli ir kokios garbės bei savo malonių Jis joms suteikia.

Nekaltas V. Jėzaus prasidėjimas švenčiausios Mergelės iščioje yra priskiriamas visai švenčiausiai Trejybei, visų trijų dieviškųjų Asmenų veikimui. Dieviškieji švč. Trejybės asmens, būdami tos pačios prigimties savyje, yra tie patys ir kiekviename išoriniam veikime. Tačiau švč. Mergelės Marijos Nekaltąjį prasidėjimą Bažnyčia priskiria trečiajam švč. Trejybės Asmeniui šv. Dvasiai, nes Ji yra meilės Dvasia; Ji kylanti iš Tėvo ir Sūnaus ir yra Tėvo meilė Sūnui ir Sūnaus Tėvui. Dievas taip mylėjo žmones, kad paaukojo už juos net vienatinį savo Sūnų. Taigi V. Jėzaus įsikūnijimas yra didelis Dievo meilės aktas.

Per susijungimą Jėzuje Kristuje dieviškosios prigimties su žmogiškąja, žmogiškoji prigimtis buvo pakelta į dieviškosios tobulybės laipsnį. "Vaikelis augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo jame" (Luk. 2, 40). Taigi šv. Dvasios veikimu mūsų žmogiškoji prigimtis Jėzuje Kristuje, susijungusi su dieviškąja, augo, tobulėjo ir iškilo virš visų sutvėrimų. Bažnyčia šį žmogiškosios prigimties sudievinimą priskiria šv. Dvasios meilės aktui. Jai taip pat priskiria ir visus meilės darbus bei iš jų kylančius pasišventinimo vaisius.

Todėl švenčiausioji Mergelė buvo ypatinga šv. Dvasios šventykla. Joje šv. Dvasia apsigyveno kaip pas savo sužieduotinę nepaprastu būdu ir su visomis savo malonėmis. Todėl Ji tokia graži, tokia nuostabi, taip turtinga dieviškomis malonėmis, kad prieš Jos visą grožį gęsta bet koks kitas sukurtas žemės ir dan-

gaus spindėjimas. Bažnyčia taiko Marijai dangiško sužieduotinio žodžius: "Kas tai yra toji, kuri ateina per tyrumą, lyg kad stulpelis dūmų, iš kvėpalų myros, smilkalų ir visokių kvėpenčių vaistininkų miltelių" (GG. 3, 6). "Tu mano sesuo, sužieduotinė, užrakintas sodas; užrakintas sodas, užženklintas šaltinis" (GG. 4, 12-13).

Jėzaus Kristaus prasidėjimas savo motinos iščioje iškelia aikštėn Marijos dieviškąją motinystę, Išganytojo dievystę ir įrodo, kad be gamtos dėsnių dar yra ir kita viršgimtinė tvarka ir gyvenimas ir jo Tvarkytojas, nuo kurio priklauso ir iš kurio kyla ir tie patys gamtiniai dėsniai. Įsikūnijimo paslaptis netelpa nei žmogaus prote, nei ji sutampa su gamtos bendraisiais dėsniais: ji yra virš visko. Bet kitaip ir būti negali: Kristus atnešė mums didelių malonių, kurių šaltinis pasidarė Pats; todėl Jo ir atsiradimas žemėje turi išeiti iš amžinojo Tvėrėjo rankų, iš kurio viskas, gautina pradžia ir vėl į jį grįžta.

Marijos skaisnumas ir auka yra Dievo duotoji mums pavyzdinė pamoka, kad įsižiūrėję į Marijos gyvenimą ir tuos stebūklus, kurie sąryšy su jos gyvenimu vyko, ir mes darytume iš savęs auką Dievui. Kaip labai buvo Dievo įvertintas skaisčius Marijos gyvenimas, ir kaip gausiai jis buvo Jo atlygintas! Mokykimės iš Marijos gyventi. Ir V. Jėzus sako: "Palaiminti nesuteptos širdies, nes jie matys Dievą" (Mat. 5, 8). Brangi Dievo dovana — nekaltybė. Ji primena mums, kad mes esame sukurti ne žemės dulkėms, bet gražiajam dangui. Kaip graži yra Marija danguje, kad išlaikė nesuteptą savo širdį žemėje. O, kad mūsų jaunimas dažnai prisimintų Nekalčiausią Mergelės Marijos širdį, kuri pasidarė šv. Dvasios buveinė savo skaisčiu ir nesuteptu gyvenimu, jis nejieškotų palaidų pasilinksminimų, šokių, teatrų, susirinkimų, bet bėgtų prie Marijos. Marija jaunųjų Motina. Ji gina ir globoja visus ja pasitikinčius.

Marija, Motina Skaisčioji, melskis už mus!

IR AŠ KALĖJIME

NEKARTĄ esu išsitaręs, kad nenorėčiau dirbti kalėjime. O dabar štai esu Michigan Valstybės jaunų vyrų kalėjimo kapelionu. Dažnai pagalvoju, kokia teisinga yra lietuvių patarlė: "Lazdos, terbos ir kalėjimo neišsižadėk."

Praktikos turį tarnautojai mane įspėjo kaliniais nepasitikėti. Čia, sako, nė vieno kalto nerasi. Bet raštinėje pažiūrėk į jų popierius ir surasi vagis, žmogžudžius, paleistuvius. Tiesa, tų vyrų popieriai — tai prasikaltėlių istorijos. Bet aš popierinėm istorijom nesidomiu. Man rūpi jų širdis.

Kai vykstu į kalėjimą, esu priimanamas kaip tarnautojas. Pirmasis sargas pamoja ranka ir aš laisvai įvažiuoju į kalėjimo sodą. Žvilgteriu į kalinių ištaisytame sode žydinčias gėles, netoliese taip rodos nesiderinantį sargybinio bokštą, ir žengiu į rūmus. Sargas atrakina geležines duris, pasako šalta, šilta ar graži diena. Prieinu prie kitų tokių geležinių durų ir vėl tas pats. Atsirandu apvalioje salėje, kuri yra kaip ir kalėjimo centrinė. Iš čia eina keliai į tarnautojų kambarius ir kalinių miegamuosius. Pakeliu ranką vienam kitam tarnautojui ir dar praeinu per vienas dažniausiai jau atrakintas geležines duris ir einu į man skirtą kambari. Mano sekretorius pasisveikina, paduoda pasirašytinus raštus. Ateina pas mane kaliniai ir aš užmirštu, kad esu tarnautojas. Jaučiuos kaip vyresnis draugas, norįs pagelbėti jaunesniajam. Jie žino mano intencijas. Atsiveria jų širdys, paaiškėja "nekalumas" ir randi t apačią besiskundžiančią sielą, jieškančią paguodos ramsčio.

Nepasakyčiau, kad jų veidai visų atrodo kaip prasikaltėlių. Jie tokie jauni. Tai jaunimo žiedai. Pakirsti, pavytę, alę žiedai. Juk dauguma jų neturi nė dvidešimt metų. O jų čia daug, net tryliką šimtų. Ir kas juos čia surinko? Jų istorijos įvairios.

Štai jaunuolis tik 17 metų. Jo keliasios Dvasios meilės darbas.

į šiuos mūrus ėjo per didelį savarankiškumą, autoriteto paneigimą ir drausmės paniekinimą. Katalikiška mokykla jam buvo per drausminga. Vos 16 metų būdamas jis vedė gražią čekagietę, bet... ne bažnyčioje. Pagaliau policija jį pagavo kai jis svetimą automobilį vairavo... Jis skundžiasi, kad jam nesiseka, vis pagauamas, baramas ir baudžiamas. Ir išaiškink tu dabar jam drausmės reikalą.

Klausykim kito skundo. Jis dirbo naktimis virtuvėje. Draugai pavadino alaus išgerti. Pradžioje buvęs neskanus. Paskui vis daugiau ir daugiau išgerdavęs, net 20 bonkų per vieną naktį. Buvo girtas, uždegė viešbutį. Dabar gailisi ir pats nežino ar kalėjimas jį atpratins girtauti. Jis kaltina savo draugus.

O štai kaltinimas tėvams. Tai baisu, bet tikras sūnus kaltina savo tėvus, kad jie duodavo jam visišką laisvę, neauklėję. Jis buvęs net katalikiškoje mokykloje, bet iš jos išėjęs. Tėvai "neėmė į galvą". Pradėjo dirbti, darbovietėje pavogė didesnę sumą pinigų. Dabar dejuoja, kad jį policininkai sekančią dieną pagavo.

Visų šių istorijų pagrinde randama blogas auklėjimas. Daugumo jų tėvai persiskyrę, geria, vaikų visai nežiūri. Iš 332 mano žinioje esančių vyrų du trečdaliai negavo religinio auklėjimo mokykloje. Apie 100 yra buvę parapijinėse mokyklose, bet jas palikę ir persikėlę į kitas. Visi buvo apsileidę religijos praktikavime. Pusė jų vedę, bet tik civiliai. Tik vieną užtikau bažnyčioje vedusį. Tai va kur tų žiedų pakirtimo priežastis.

V. Jėzaus įsikūnijimo tikslas buvo išgelbėti žmoniją ir leisti jai naudotis visomis išganymo malonėmis, kurių šaltinis yra Jis pats. Jėzaus Kristaus nuopelnai yra didžiulis ir neišsemiamas malonių išdynas, iš jo kyla visas žmonijos pasišventinimas: tai ypatingas Švento-

Laiškas Pasilikusiam Lietuvoj Tėveliui

Mano Tėve:

Nežinau ir mažai turiu vilties, kad Tavo grublėti nuo amžiaus ir darbo pirštai dar sklaidytų šio mano laiško puslapius, bet aš rašau. Nesuprantu pati, kas man šiandien yra. Ašaros nesulaikomai veržiasi iš akių ir aš taip visa savo būtybe jaučiu Tave, kaip niekada gyvenime. Gal kas ten toluoj, tėviškėj, dabar su Tavim negero atsitinka, jei Tu dar gyvas esi. Gal jie Tave tremia, kankina, niekina. Man širdy taip neramu, taip skaudu, ašaros rieda ir mano valia per silpna joms sulaikyti. Palieku savo šeiminkę, nenoriu, kad ji matytų mano liudėsį. Kiekvienas mes turim savo sielvartų begales. Einu į tamsią paliepę ir čia rašau, čia vienuoje, kur vėjas šiandien švilpauja ir dienos spindulys nesiškerbia pro plyšius, aš rašau, teisingiau, aš kalbuosi su Tavim, mano mylimas Tėveli...

Rodos, matau Tave, kaip anąkart praeityj... Tu sėdi galustalėj; ten Tavo mėgstama vieta. Priešais kaip visuomet laikraščių krūva: senų, naujų ir pačių paskutinių naujausių. Tu seki politiką, karo padėtį. (O Tėve, koks gabus Tu būtumei buvęs diplomatas, jei gyvenimas būtų kita vaga pakrypęs). Tavo akys jau senos, nebešviečia. Todel Tu užsidedi akinius, ant nugaros užmeti ūkininko sermėgą ir pamažu čeža pro Tavo raukšlėtus, sulinkusius pirštus laikraščio lapai. Aš įeinu, bet nedrįstu Tau trukdyti. Tu toks susikaupęs kai skaitai. Bet šį sykį Tu pats pertrauki tylą ir sakai pasikeitusiu balsu, kad raudonasis slibinas jau neišvengiamai ateis, kad jis naikins sodybas, žudys žmones, vers pakelės kryžius ir bažnyčias pavėrs šokių salėmis... Aš nenori tuo tikėt, Tėve, ne, ne, tai negali būti, tai per baisu! Juk mes nieku nekalti. Mes juk ne žmogžudžiai, ne vagys, mes negrobiam kitų žemių, mes tik savąją mylim, ją puošiame, gražinam, dėl jos dirbam, vargstam...

Bet Tu, Tėve, teismus. Tai įvyksta.

Ir tik vėliau aš sužinau, kokių skausmu pravirksta Tavo širdis, sukniubus Tau ant kiemo vartų, kai paskutinis Tavo sūnus apleidžia tėviškės laukus... ir raudonieji pasirodo iš už miško...

Man slenka pro akis ir kiti vaizdai: štai saulėtas sekmadienis. Kiti išeina bažnyčion. Tu lieki, reikia kam nors namuose būti. Be sargo ir vieną dieną ūkininko sodyba kentėtų, alktų. Ji neatskiriama nuo žmogaus, ypač šeiminko. Artėja dvylikta valanda. Tu ją, Tėve, pažįsti iš saulės ant dangaus, iš šešėlių ilgumo. Tau toji valanda šventa! Ir vėl aš matau Tave, Tėve. Tu imi seną maldaknygę, rožančių, atsisėdi ant savo paties padaryto suolo prie palinkusios obels kamieno ir meldiesi. Tu meldies, nes šiuo laiku bažnyčioje vyksta šv. Mišios, Pakelėjimas persunkia visą Tavo būtybę. Tu taip jauti tos valandos didingumą! Ir aš dažnai pavydžiu Tau tos dvasios stiprybės. Man tada atrodo, kad ir sodo medžiai ir aplinkui duzgią bitės, sustoję nešusios medų, ir kartu garbina Dievą, meldžias su Tavim. Tada ir aš, ir aš suklumpu ir kartu kalbu rožančių ir jaučiu, Tėve, kad Dievas per Tavo tylią maldą, laimina ir mane.

Brangus Tėve, jei Tu žinotum, kaip aš Tave už visa tai myliu, kiek dėkingumo kaupiasi mano širdy Tau! Aš norėčiau Tau viską pasakyti, išpasakot, kaip kartais aš noriu prieit prie Tavęs, prisiglausti, bučiuot Tavo veidą, vago tas rankas, bet aš vis nedrįstu, mane vis kai kas sulaiiko. Nežinau, ar tai Tavo rimtis, ar per didelė mano pagarba Tau. Aš taip jaučiuos prieš Tave, kaip mokinys prieš mokytoją, kurį myli, gerbia be galo, bet kurio nedrįsta ir jam pakalbinti, paraudęs tyli. Mamai aš juk viską pasakau, o Tavo akyvaizdoj aš drįstu kalbėti tik tai, kas mano nuomone, svarbu, rimta. Gal Tu kartais dėl to suabejojai mano meile. Atleisk man, Tėve, tai kaltas tik mano būdas, kurį aš paveldėjau iš Tavęs. Bet kai aš grįšiu, Tu jau niekad nebeabėjosi mano nuoširdžia mei-

le. Aš būsiu tada tikra Tavo mažoji dukrytė, atvira, nuoširdi; pasakosiu, viską kalbėsiu. Aš žinau, Tėve, kad už viską, ką aš turiu gyvenime, ką gavau savo prigimtimi ir ką pasiekiau vėliau, aš turiu dėkoti tik savo Mamytei ir Tau, Tėve. Kaip viskas tas mane jaudina dabar ir kai aš esu tolumoj, žinau, kad Tu mane dažnai meni ir meldies už mane daugiau kaip aš už Tave. Dabar aš prisimenu, kad Tu mane porą sykių pabučiavai. Kitaip, tokios valandėlės buvo retos, bet jų antspaudas liko mano sieloje amžinas. Pirmą sykį, kai aš kaip šiandien menu, buvo prieš šešiolika metų. Aš baigiau gimnaziją ir važiauvau studijuoti. Buvo ankstyvas rudens rytas. Aš ruošiausi. Juk pirmą kartą važiauvau taip toli nuo namų, mylimos mamytės ir Tavęs, Tėve. Tu atsikėlei manęs išleisti, įdėjai pinigų kelionei. Ir kai aš atsisveikindama pabučiavau Tavo ranką, Tu pakėlei mano galvą ir nuostabiai švelniai pabučiavai man į lūpas. Paskui tarei man keletą žodžių apie rimumą, dorą, mokinamąsi ir taip išlydėjai į naujo darbo barą. Mielai skambėjo man Tavo žodis, Tavo balsas, kurį aš ir šiandien girdžiu. Ir tie santuriai berti žodžiai lydėjo mane visų studijų laiku. Jie man buvo lyg žibintas kelyje į gyvenimą. Ir aš nepaklydau, nenuslydau, nes kiekvieną momentą mane sergėjo Tavo balsas. Ir dabar tremtyj, kai aš susiblaškau, aš visuomet jaučiu Tave šaukiant mane vardu, kaip anuomet kudikystėje, kai aš paklydau tarp pievų ir vakaro miglos, bejieškodama sužeisto ančiuko. Tu mane šaukei, radai ir ant rankų parnešei namo. Todėl ir dabar aš norėčiau tikėti, kad aš nepalūšiu, kaip ta menkutė pagriovio smilga, nenuneš manęs vėjas, kaip tos bereikšmės smėlio dulkelės, nes Tu ten tolumoj mane mintimis ir maldomis lydi ir saugai. Tu žinai, kaip sunku tremtyj, be tėviškės, namų, savų žmonių. Sulinksta mano nugara prie siuvamos mašinos ir aš skubu. Bet tame fabriko užime aš dažnai girdžiu tėviškės vėją užiant topolių viršūnėse, matau gelsvus vieškelius, keliauju Vilijos pakrantėmis, meldžiuos Vilniuje šv. Jono bažnyčioj... O kartais man

rodos, kad aš ne prie mašinos, bet klaseje prie stalo kalbuos su savo mokiniais, jiems aiškinu, jų klausiu. Juk ta profesija jau per giliai įaugo į mano visą būtybę, kad ji išdiltų, negrįžtų dažnais momentais atgal. Tada aš nuriuju ašarą ir pradedu niūniuot dainele, kad išsiblaškyčiau, o pirštai vėl skuba, bėga įvairių medžiagų gabalais... Bet aš nesi-skundžiu, ne, ne, Tėve. Man gerai, jie ten, mano tautos sūnūs ir dukterys, Sibire ir pavergtoj tėvynėj turi daug sunkesnę dalią. Ir Tavo, Tėve, gyvenimas buvo sunkesnis už mano...

(Tęsinys kitą savaitę)

Atsiųsta Paminėti

“Popiežiaus Celestino VI laiškas žmonėms”

Šioje knygoje rasite laiškus kunigams, vienuoliams, teologams, turtuoliams, vargšams, valdovams, pavaldiniams, moterims, poetams, istorikams, mokslininkams, krikščionims, nekatalikams, žydams, bedieviams ir kitiems. Autorius Giovanni Papini Popiežiaus Celestino VI vardu kiekvienai šiai žmonių grupei pasako šiltų paguodos ir išminties žodžių.

Iš italų kalbos išvertė Dr. Petras Mačiulis. Yra autoriaus laiškas lietuviškai laidai. Keturių spalvų aplanka dailininko R. Viesulo. 216 puslapių. Lietuviškos Knygos Klubo leidinys. Kaina \$2.00.

“Sveika Marija”

Mažasis Maldynas. Daili ir graži maldaknygė. Parengė kun. Stasys Yla. Plo-no popierio, patogaus formato, 371 puslapio. Net 7 Marijos paveikslai. Kaina \$2.50. Išleido Immaculata Press, Putnam, Conn.

“Ne Visa Miršta”

Tai maža knygutė kuri supažindina skaitytoją su pačiu svarbiausiu gyvenimo klausimu, nemirtingumu. Vedamoji mintis: “Pasaulis yra tik tiltas; pereik jį, bet nestatyk ten sau namų.” Parašė M. Matukas. Išleido šv. Teresės Mažų Sielų Misijų Brolija. Pustl. 28. Kaina 25 centai.

Šventosios Bernadetos Žodžiai

(Kiekvienas paragrafas tai atskira gėlė, išrinkta iš mistiškojo Marijai ištikimos tarnaitės darželio.)

Į vienuolyną įstojau, kad pasislėpčiau.

Sunki liga visuomet yra ypatinga tavo Dieviškojo Sužadėtinio dovana.

Atrodo, kad jūs nežinote, jog dabar brangusis Šv. Juozapas yra mano tėvas.

Šventoji Mergelė išrinko mane dėl to, kad aš buvau didžiausia nežinėlė iš visų tvarinių.

Palaimintoji Mergelė parinko mane taip, lyg kad būčiau buvusi kaip tas akmuo pakelėj.

Palaimintoji Motina tokia graži, kad kartą ją išvydus, norisi mirti, kad galėtum ją vėl regėti.

Užmiršk mano kūną, bet niekuomet neužmiršk melstis už mano sielą.

Kaip jūs esate mylimi, jeigu esate siųsti vargšų ir apleistųjų globoti!

Trokštu vien šventos Dievo valios.

Savo našlaitelius išmok mylėti; viską daryk, kad juos patenkintum, bet labiausiai mokink juos mylėti Dievą.

Melskis už visus nusidėjėlius.

Palaimintoji Mergelė labai daug dėmesio kreipė į reikalingumą maldos už nusidėjėlius.

Gal mes nepakankamai apsimariname; stenkimės daugiau marintis.

Dievas reikalauja aukų... Labiausiai mane paveikia paprastas Evangelijos pasakojimas.

Visuomet darysiu tai, kas man daugiausia kainuoja. O Marija, Palaimintoji Motina, suteik, kad meilė pašvęstų kiekvieną mano veiksma ir kentėjimą.

Mano Dieve, pasižadu, kad su Tavo malonės pagalba parodysiu Tau savo meilę, priimdama be rūgøjimų bandymus ir nuliūdumus, kuriuos tik Tu panorėtum man atsiųsti per mano drauges, vyresniąsias ar net ir per patį nelabąjį.

O Jėzau, suteik man pilniau įsisąmoninti Dieviškosios meilės pavydą: at-

Šv. Bernadeta

plėšk mano meilės jausmus nuo žemiškųjų dalykų, pakelk juos aukštyn ir priišk prie Savęs.

Mažiausiai, aš galiu priimti su džiaugsmu trūkumus, kentėjimus ir pažeminimus, kaip kad Jėzus su Marija darydavo, ir aukoti juos Dievo garbei.

Dėl Viešpaties meilės reikšiu ypatingą meilę tiems, kurie galėjo būti priežastimi mano kentėjimų.

Savo mylimiesiems šioje žemėje mūsų Viešpats duoda erškėčių vainiką: nieko geresnio nė neįieškok.

Visuomet atsiduokime garbingajai Dievo valiai.

Vieną dieną aš regėsiu ją, mieliausią iš motinų.

Visuomet turime elgtis su Palaiminta Mergele kaip vaikučiai su savo motina.

Niekados užtenkamai negali mylėti tą Dieviškąją Motiną.

O kad žinotum, kokia ji gera! Pasi-vesk jos globai ir niekados tuo neapsivils.

Įeik į Marijos širdį ir pasilik joje:

tegul ji būna tavo gyvenimo vieta, kol tik gyvensi žemėje.

Tebūnie ne mano, bet Tavo, Palaimintoji Motina, valia, kuri visuomet yra tokia pat kaip ir Jėzaus.

Viską įvykdysiu, kad tik laimėčiau dangų: ten mano tėvynė, ten atrasiu visoje grožybėje ir garbėje savo Motiną ir su ja per amžius džiaugsiusi paties Jėzaus laime tobulame Palaimintųjų saugume.

Kada tik man teks kentėti, visuomet eisiu ir jieskosiu prieglaudos tavo širdyje, Brangiausioji Motina, ir melsiu tavęs, kad neleistum man pražūti, bet suteiktum malonę su atsidavimu ir pasitikėjimu kęsti skausmą ir kentėti su meile, kaip kad ir tu kad darei. Tegul ir aš kaip ir tu Motinėle, pasilieku po kryžiumi, jeigu būtų tokia tavo brangiausio Sūnaus valia!

O Motina, ateinu į tavo širdį savo sielvartų palaidoti ir jieskoti joje stiprybės bei drąsos! O Motina, paaukok mane Jėzui!

Tegul jau čia žemėje, savo širdį sujungus su tavąja, pradedu garbinti Viešpatį nuolatina pagarba, susidedančia iš tobulo atsidavimo Jo šventajai valiai.

O Marija, dėl tavęs atsižadu visų žemiškų dalykų, kad mano širdis visiškai tau ir Jėzui priklausytų.

O Motina, ateik man į pagalbą! Suteik man malonę numirti sau, kad tik Jėzui ir per Jėzų gyvenčiau.

Kryžių, paslėptą savo širdyje, nešiu su drąsa ir dosnumu.

Kokia kvailystė trauktis atgal, kai mūsų Viešpats jiesko mūsų rankos, kad prikaltų ją prie kryžiaus!! !Nuo dabar juo labiau būsiu kryžiuojama, juo labiau džiaugsiusi.

Mano Dieve, meldžiu Tave, duok man mylėti kryžių!

Mano Dieve, jeigu negaliu pralieti kraujo arba savo gyvybę už Tave atiduoti, leisk man nors mirti visam tam, kas Tave rūstina!

Dėl Jėzaus meilės marinsiu savo jausmus net ir menkiausiuose dalykėliuose.

O Jėzau, suteik man, Tave maldauju, kantrybės duoną, kad pakelčiau šį liūdesį, kuris kankina širdį. O Jėzau, Tavo valia yra mane nukryžiuoti... "Fiat" (tebūnie taip). Suteik man stiprybės duoną, kad galėčiau ištvėringai kentėti. Leisk man matyti Tave visuose dalykuose ir visados.

Mano dieviškasis Sužadėtinis davė man pamėgimą nužemintam ir paslėptam gyvenimui. Dažnai jis man sakė, kad nerami bus mano širdis, kol nepaaukosiu jam visko. Ir kad mane perkalbėtų, Jis man liepė apmąstyti, kad galų gale, mirties valandoj, neturėsiu kito suramintojo, o tiktai Jėzų ir nukryžiuotą Jėzų; tai reiškia, kad tik už Jo vieno mano šaltos rankos galės kabintis, — tik Jis vienas neapleis manęs ant kapo duobės kranto. Kvailysčių kvailystė prisišti prie ko nors kito, o ne prie Jo.

Su kryželiu virš lovos esu daug laimingesnė už karalienę ant savo sosto.

O dangus! Danguš! Pasirūškime eiti į dangų: dirbkime dėl jo, kentėkime dėl jo! Visa kita neturi vertės.

Prašiau šventąjį Juozapą laimingos mirties malonės. Visa tai prisideda prie laimėjimo dangaus. Koks pasiaukojimas! Nėra jokio pasiaukojimo apleisti šį vargingą pasaulį, kuriame taip sunku ištikimai tarnauti Dievui.

Ne, ne! ne suraminimo, bet tik stiprybės ir kantrybės.

Mano Jėzau, kaip Tave myliu!

Mano Dieve, myliu Tave visa savo širdimi, visa siela ir visomis jėgomis. Šventoji Marija, Dievo Motina, melskis už mane, vargšę nusidėjėlę... vargšę nusidėjėlę. (Šie buvo paskutiniai Šventosios Bernadetos žodžiai).

Vertė Kun. A. Rupšis

* * *

Mes visi turime savo sielos rūmą saviausia, patikimiausia, atlaidžiausia — tai motinos širdį visuomet mums pasiruošusią, mūsų laukiančią, ilgesių žvakėmis budinčią, maldų varpais šaukiančią, ašarų deimantais mūsų keliones išperkančią.

Žvejas, Keleiviai ir Pianistė

GYVENO kartą vienas žvejas, geras krikščionis. Matydamas jo gilų tikėjimą kažkas jo paklausė apie vieną tiesą:

— Kaip Tamsta jau taip tikrai žinote, kad Kristus yra prisikėlęs?

— Ar jūs matote tas trobeles netoli uolos? Taigi, kartais kai aš esu toli jūroje, žinau, kad saulė jau patekėjusi, matydamas ją atsispindint iš šių trobelių langų. Kaip aš žinau, kad Kristus yra prisikėlęs? Kadangi aš matau Jo šviesą spindinčią iš mano draugų, kiekvieną dieną matau, ir todėl tikiu, kad ir savo gyvenime jaučiu Jo garbės šviesą. —

Kaip didelis ir kilnus dalykas yra būti Kristaus atspindėtoju, kad ir iš mūsų veidų bei iš mūsų gyvenimo matytų Jo tikėjimo šviesą žibant.

Darbininko laikrodis

Vienas krikščionis darbininkas, anglas, savo laikrodyje vieton skaitmenų sudėjo raides:

— C-h-r-i-s-t i-s L-o-r-d (Kristus — Viešpats), — ir kiekvieną kartą kada tik pažiūrėdavo į laikrodį, pasakydavo: "Kristus yra Viešpats, visokiu laiku".

Patsai pasaulis yra tiksliau veikiantis laikrodis, kaip bet koks žmogaus padarytas, ir tikinčiam kiekvienas pažvelgimas į jį primena Kristų mūsų Viešpatį ir reikalą būti ištikimu Jo tvariniui.

Istorija apie du keleivius

Pasakojama apie du keleivius, kurie augštai nešėsi, manydami, kad jie visada patys savimi gali reikiamai pasirūpinti. Kartą stotyje jie įėjo į vagoną, jiems atrodantį patogiu. Susirado sau geras vietas ir labai patenkinti sėdėjo šnekučiuodami ir džiaugdami savo apsukrumu.

Tuo metu įėjo vienas geležinkelio tarnautojas ir paragino juos išlipti.

— Kodėl turime išlipti? — kiek nervindami klausinėjo tie puikuoliai keleiviai, pridėdami: — Mes čia suradome taip patogias vietas. Kuo blogas šis vagonas, kad turime išlipti?

— Nieko blogo su juo; tik tas, kad jis nėra prikabinatas prie garvežio ir juo niekur nenuvažiuosite.

Bažnyčia ir apaštalavimas

Panašiai yra nemažai neblogų pasaulėžiūrų, bet jei jos neturi ryšio su Kristumi ir Jo įsteigtąja Bažnyčia, jos kaip tas vagonas neprikabinatas prie garvežio: gali būti patogios, o gyvenimo tikslo ir amžinosios laimės jomis nepasieksi... Tik Kristus yra mūsų kelias, gyvenimas, šviesa ir viltis, kaip žemėje, taip ir amžinybėje.

Iš kitos pusės gi — kas yra persiėmęs Kristaus mokslu, jis nori spinduliuoti gėriu ir Kristui laimėti kitus žmones ir tautas. Kaip nuostabiai tokie apaštalai gali paveikti net už savo tautos, rodo šis sąrašas: žydas krikščionybę atnešė į Romą; romėnas laimėjo Kristui Prancūziją, prancūzas buvo Skandinavijos apaštalas, skandinavas nunešė krikščionybę į Skotiją, skotas skelbė evangeliją airiams, o airis savu keliu Kristui laimėjo Skotiją...

Vienos pianistės istorija

Pabaigai norisi priminti vieną labai pamokinantį istorinį faktą: kartą Vokietijoje jauna pianistė važinėjo duodama koncertus. Kad turėtų didesnę pasisekimą, ji skelbimuose pažymėdavo, kad ji yra buvusi Liszto mokinė.

Atvykusi kartą koncertuoti į vieną provincijos miestą, ji garsinosi kaip ir visada. Tačiau koks gi buvo jos didelis nustebimas, kai tame pačiame viešbutyje naujai atvykusių sąrašė ji pastebėjo, kad yra atvykęs ir didysis muzikas Liszt. Giliai sujaudinta, išbalusi ir drebėdama ji ryžosi eiti pas jį. Juk vistiek jos klastą suseks. Geriau iš anksto pripažinti ir jieškoti išėties.

Įėjusi į didžiojo muziko kambarį, ji parpuolė prie jo kojų ir ašaromis plaudama veidą nupasakojo jam visą savo istoriją: ji liko našlaitė, būdama labai

jaunutē. Nieko ji neturējo, tik muzikos talentā. Ji rizikavo prisidengti jo vardu ir taip nugalēti daugelį sunkenybių. Be to — ji būtų niekas, be jokio pasisekimo. Bet ar jis dabar dovanos jai?

Lisztas ją pakėlę ir tarė:

— Palauki, pažiūrėsime, ką mes galime daryti. Štai pianas. Paskambinkite man ką nors, kas skirta rytdienos koncertui. —

Ji paskambino. Iš pradžių bailiai, vėliau — visu entuziazmu. Lisztas sekė jos skambinimą, patarė padaryti kaikokias pataisas, pamokė, ir kai ji pabaigė, jis tarė: — Dabar, mano dukra, aš daviau Jums muzikos pamoką. Esi Liszto mokinė...

Patyręs, kad koncerto programa dar neišspausdinta, pridėjo:

—Gali pridėti, kad koncerte Jums talkins Lisztas ir kad jis pats skambins paskutinį dalyką.

Taip didysis muzikas mokėjo dovanoti vargo mergaitei.

Ir mes gi kaip dažnai duodame suprasti, kad esame Kristaus mokiniai, ir kaip mūsų gyvenimo atgarsiai toli nuo tos harmonijos, kuri turėtų išplaukti iš Kristaus mokinio. Atvira širdimi Viešpačiui prisipažinkime savo silpnybę ir puolę prie jo kojų ašarodami prašykime atleidimo, pamokos ir pagalbos — kad ir jis mūsų gyvenimo koncerte būtų šalia mūsų ir paskutinieji mūsų akordai išeity iš jo rankų.

K. Teisingamanis

Kataliko Pasikalbėjimas Su Maikio Tėvu

NENORIU aš tau, Teisingamani, per daug įsipriklinti vis su tais pačiais klausimais, bet man ant pomieties užėjo vėl nauja mislis, — pradėjo dėstyti Maikio Tėvas.

— Gali man sakyti be jokių įžangų, Maikio Tėve. Juk tu turėjai užtenkamai progų mane pažinti! Na ir sakyk, ar aš tau bent vieną kartą parodžiau nekantrumo arba permaža dėmesio paskyriau tavo klausimams bei abejonėms nušviesti?

— Šiur kad ne. Aš net kartą pats vienas pamislinau iš kur tu tiek daug kantrybės semi.

— Na, tai ir pasakok kokia gi ta nauja mintis tau atėjo į galvą.

— Nugi, aš vis apie peklą tebemislinu. Mislinu ir negaliu suprasti, kodėl nė viena dušia nepasirodo gyviesiems ir nepasako, kaip ten po smerties yra. Sakykim, jeigu kokia dušia iš peklos pasirodytų ir pasakytų, kaip ten baisu yra, tai pagal mano sumneniją, net toks užkietėjęs bedievis laisvamanis, kaip mano sūnus Maikis atsiverstų. O dabar

gi, užkasė žmogų į žemę ir nė šnypš. Taip kaip iš viso jo nebūta. Ir vieryk dabar žmogus, kad dušia, išėjus iš kūno dar amžinai gyvena.

— Pirmiausia, Maikio Tėve, tai netiesa, kad joks numirėlis nepasirodo gyviesiems. (Vatikane muziejuje yra, be rods, net ištisas skyrius, kuriame sudėti pasirodžiusių mirusiųjų paliktieji pėdsakai, pav. išdegusios lentoje pėdų žymės, ir kt.). Man pačiam teko skaityti tokį atsitikimą: Du vyresnio amžiaus kariai — kapitonai vienas antram pasižadėjo, jog tas, kuris pirmas iš jų mirs, ateis kitam pranešti, ar yra pragaras ar ne. Po šio jų pasikalbėjimo praėjo gerokas laiko tarpas. Vienas iš jų buvo pašauktas į karą, į pirmasias fronto linijas. Ir štai vieną rytą tam, kurs buvo pasilikęs namuose, vos pramerkus akis, prasiskleidžia prie lovos užtraukta uždanga ir pasirodo jo draugas kapitonas nežmoniško siaubo iškreiptu veidu ir, sušukęs, "YRA PRAGARAS! YRA!" vėl pradingsta. Kapitonas pašoka iš lovos ir vienmarškinis išbėga iš miegamojos. Išbalęs kaip drobė. Namiškiai klau-

sia, kas atsitiko. Bando įtikinti, jog tai buvo greičiausia sapnas arba juslių apgaulė. Tačiau viskas veltui. Kapitonas sako buvęs visiškai blaiviam stovy ir taip aiškiai matęs, kad jokios abejonės dėl pasirodymo tikrumo negalį būti. Ir ką jūs pasakysit? Praėjus kelioms dienoms, gauna iš fronto pranešimą, jog lygiai tą patį rytą ir tą pačią valandą jo draugas kapitonas žuvo fronte.

Tokių ir panašių atsitikimų būtų galima pririnkti gana daug, tačiau K. Bažnyčia ne tokiais privačiais pasirodymais remia tikėjimą į pragaro buvimą, bet paties Kristaus žodžiais: "Bailiems, netikintiems, pasibjaurėtiniems, žmogžudžiams, paleistuviams, žavėtojams, stabų garbintojams ir visiems melagiams, jiems dalis bus tvenkinyje, degančiame ugnimi ir siera; ta yra antroji mirtis" (Apr. 21, 8).

Toliau tu, Maikio Tėve, klaidingai galvoji, kad, pamatę iš numirusių prisikėlusius, net bedieviai įtikėtų ir grįžtų prie Dievo. Kas netiki, to neįtikins nė iš numirusių prisikėlė. Prisimeni Kristaus palyginimą apie didturtį ir Lozorių. Prisimeni, ką atsakė Tėvas Abraomas į didturties prašymą, kad leistų Lozoriui perspėti jo penkis brolius, kad ir jie neateitų į šitą kančių vietą? Jis atsakė: "TURI MOŽĘ IR PRANAŠUS; TEGUL JŪ KLAUSO." Jei jie neklauso Mozės ir pranašų, jie netikės, jei ir iš numirusių kas prisikeltų.

Tų žodžių teisingumas pasirodė patiemis pariziejams, kai Kristus prikėlė iš numirusių Marijos ir Mortos brolių Lozorių. Jie ne tik kad neįtikėjo ir nepasidarė geresni, bet priešingai, nutarė užmušti ir Lozorių, nes dėl jo daug žydų ėjo ir tikėjo į Jėzų.

Jokios kitos istorinės tiesos negalima taip aiškiai įrodyti, kaip kad įrodomas Kristaus gyvenimas ir jo dieviškumas. Taigi, Maikio Tėve, kas netiki paties Kristaus, Tikro Dievo ir Tobulo Žmogaus, žodžiams, kas niekina jo paskirtą žemėje Vietininką, kas smeičia jo tarnus, vyskupus ir kunigus, tas netikės nė iš numirusių prisikėlusio žodžiams.

Tai Ne Amžiams

Tai ne amžiams saulė nusileido,
Švino bonios auštant subyrės.
Tau nubrauksim ašarą nuo veido,
Tau užspausim žaizdą geliančios širdies.

Kai paliaus orkanai Baltijoje pūtę,
Nemunas krutinę šniokšdamas pakels,
Kruvinoj pakrantėj melynus žibutės,
Tyliai krausis žiedas tėviškės obels.

Vėl sudėtos rankos maldai rytmetinei,
O varpų gaudimas plaukia pagiriais.
Kryžkeles išrašė šūkis paskutinis:
Tremtiniais išėję karžygiais pareis.

Tai ne amžiams saulė nusileido,
Švino bonios auštant subyrės.
Nusilenks ir kalnai Tavo giesmės aidui,
Vardas gintarinis ugnimi žērės.

Ona Sadauskaitė

Kalnų Gėlės

Ar ne tu buvai tada aukštai kalnuose,
Ar ne tu nuskynei tas baltas gėles?
Jas ten saulė maudė savo spinduliuose,
Kam gi jas išskynei savo puotai švęst?

Ten kalnų aukštybėj kogi tu jieškojai?
Kam gi tau reikėjo tų trapių gėlių?
Kaip drįsai ten žengti nuodėmingom kojom,
Žengti juoda širdžia saulėtu keliu!

Koks esi tu piktas, laimę sunaikinęs,
Kam šlaitais ramiosios kopei tu šalies?
Kada nors gailėsies tas gėles išskynęs,
Be gėlių kuo saulė džiaugtis begalės?

Tavo žingsnių pėdos amžiams ten pliko,
Nieks jų neišnaikins, degs jos kaip ugnis.
O ant aukšto kalno, ant jo šlaito pliko,
Jau tos gėlės baltos niekad nepražys.

Su Mūsų Bendradarbiais

● Kun. V. Parulis, MIC, "Laivo" ir "Marian" administratorius, spaudos reikalais jau lankėsi Pembroke, Ottawa, ir Montreal, Kanadoje. Iš Niagara Falls vyko tiesiog į rytines valstybes.

● Kun. Juozas Vaškas, MIC, jaunimo konferencijoje Chicagoje skaitė paskaitą vardu "Kodėl Svarbu Veikti Organizuotai".

● Kun. Jonas Klebauskas, MIC, sakė pamokslus per keturiasdešimtę Aušros Vartų parapijoje Chicagoje.

* * *

Kun. Juozas Vaišnora, MIC, neseniai atvykęs Amerikon iš Romos, Nekalto Prasiidėjimo vienuolyne, Putnam, Conn., kalbėjo sąryšyje su arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus pradedama kanonizacijos byla. Kalbėtojas skatino visus lietuvius prašyti Dievo ir dirbti, kad mūsų tautos sūnus greičiau būtų pakeltas į altoriaus garbę. Ark. Jurgis yra Nekaltai Pradėtos Marijos Seserų kongregacijos steigėjas ir Tėvų Marijonų kongregacijos atnaujintojas. Tas paskelbimas turėtų nepaprastai daug reikšmės mums, nes turėtume užtarėją pas Dievą.

Kun. Vaišnora yra pasaulio lietuvių skautų sąjungos dvasios vadas. Jis šiemet atvykęs kaip imigrantas. Manoma, kad apsigyvens Chicagoje.

* * *

Kun. Albinas Gurklys, MIC, Marianopolio mokyklos Thompson, Conn., vedėjo pagelbininkas, gavo specialią stipendiją studijuoti matematiką Rensselaer Polytechnic Institute, Troy, N. Y. Stipendiją suteikė General Electric kom-

panija. Jis yra vienu iš 50 mokytojų Amerikoje, kurie gavo minėtą stipendiją.

* * *

Lietuvos Vyčiai gegužės 24 d. Thompsons surengė sporto dieną. Dalyvavo New Yorko, New Jersey ir Naujos Anglijos apskričių vyčiai. Po įvairių sporto varžybų įvyko piknikas su šokiais.

* * *

Kiekvieną savaitę į Londono lietuvių kleboniją pas kun. K. Matulaitį, MIC, ateina Laivo 15 egzempliorių. Kadangi Anglijos lietuviai neturi ne vieno vietoje leidžiamo religinio laikraščio, jie mielai įsigyja Laivą, o perskaitę atiduoda kitiems.

* * *

Iš Chicagos kardinolo Samuel Stritch kaip tik šv. Jono prie Lotynų vartų šventėje buvo gauta aprobeta kun. Vytauto Bagdanavičiaus, MIC, knygai "Žmonijos likimas šv. Jono Apreiškimo knygoje." Tą pačią dieną knyga pradėta spausdinti Draugo spaustuvėje.

* * *

Šiemet sueina 20 metų kai Apaštališkas Delegatas Amerikai, arkivyskupas Amleto Cicognani, eina tas pareigas. Jam yra tekę pažinti keleta Lietuvos vyskupų, Amerikos lietuvių dvasiškių ir kitų. Jo Ekscelencija yra lankęsis ir Tėvų Marijonų seminarijoje, Clarendon Hill, Ill., kur 1940 m. kovo 6 d. jisai iššventino kunigais Juozą Kuprevičių, MIC, Andrių Naudžiuną, MIC, Mykolą Šmigelskį ir Praną Aukštakalnį (jau miręs), ir dijakonu Joną Baltrušaitį, MIC.

Vaizdas būsimos laikinos bažnyčios Oswego, Ill. Ją statyti paskirtas kun. J. Savukynas, MIC, Šv. Marijos parap. klebonas, Plano, Ill.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

- **400 metų darbas.** Du vienuoliai dominikonai paskirti kruopščiam darbui, žodis po žodį patikrinti Šv. Tomo Akviničio rašytus veikalus. Reikės peržiūrėti 4,000 dokumentų. Darbas gali užsitęsti net 400 metų.

- **Jieškos sukelti 8 milijonus.** Amerikos vyskupai mano dar šiemet pravesiti visoje Amerikoje ypatingą kolektą, nes nori užbaigti tautinę Nekalto Prasiždėjimo šventovę Washingtone. Darbui užbaigti dar reikia apie \$8,000,000.

- **Šių metų motina.** Katalikė 1953 metų motina išrinkta Ona Marija Hoffer, 66 metų, narė Šv. Augustino parapijos, Covington, Ky. Iš šešių vaikų pen-

ki tarnauja Dievui: trys sūnūs yra kunigai, o dvi dukterys vienuolės.

- **Gydytojas, advokatas, kunigas.** New Brunswick, Kanadoje, pasimirė kunigas Robert Williams, sulaukęs 71 metų. Prieš įsišventinimą į kunigus, jis labai sėkmingai ėjo advokato ir gydytojo pareigas. Buvo įšventintas kai jau sulaukė 46 metus.

- **Kareiviai seminarijose.** Amerikos karinių jėgų militarinis vikaras, vyskupas Wm. Arnold, praneša, kad jau daugiau negu 4,800 eks-kareivių yra įstoję į seminarias mokytis į kunigus. Karininkai sudaro 10-tą dalį šio skaičiaus.

Sesuo naujokė duoda pirmuosius įžadus Nukryžiuotojo Jėzaus Seserų koplyčioje, Brockton, Mass. Kryžius ir erškėčių vainikas įteikiamas kaip pirmų įžadų ženklas. Apeigas atlieka prel. P. Juras. Stovi kun. A. Abračinskas ir kun. J. Švagždys, seserų kapelionas. Pirmus įžadus sudėjo Lilijona Valašinas iš Plymouth, Pa., ir Monika Blažonas iš Lawrence, Mass.

Žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Bostono lietuvių parapijos mokykloje** šiemet mokosi 490 mokinių, beveik visi lietuvių vaikai. Ketvirtadalį jų sudaro tremtinių vaikai. Dirba keturiolika Jėzaus Nukryžiuotojo Seselių, kurios savaitgaliais išvyksta dėstyti tikybos į Norwood ir Lowell, Mass., ir Nashua, N. H.

• **Ko katalikai neteko Pabaltijoje.** Okupavus Pabaltijo kraštus sovietų valdžiai pateko 9 katalikų vyskupijos su 3,535,000 tikinčiųjų, 1,392 bažnyčiomis, 1,075 parapijomis, 1,711 kunigais, 6 kunigų seminarijomis turėjusiomis apie 1,200 auklėtinių, 103 vienuolynais turėjusiais 827 vienuolius.

• **Lietuviai Lindene.** Linden, N. J., mieste gyvena apie 400 lietuvių šeimų, arba apie 1000 asmenų. Tremtinių yra 24 šeimos. Mirštant senajai lietuvių kartai, miršta ir lietuvių organizacijos.

• **Kazimieriečių seimas.** Chicagoje naujose Maria High school patalpose įvyko 34-tas Šv. Kazimiero Akademijos Remėjų seimas, kurio šūkis buvo "Mažinti užtrauktą skolą." Kasmet reikia atmokėti \$100,000 skolos.

• **Laimėjo pirmą vietą.** Lietuvių studentų orkestras, benas, veikiąs prie Gimimo Pan. Švenč. parapijos Chicagoje, dalyvavo katalikų pradžios mokyklų orkestrų varžybose. Iš viso dalyvavo 21 orkestras. Lietuviai laimėjo pirmą vietą.

• **Sidabrinis jubiliejus.** Kun. S. J. Bartkus, Kewanee, Ill., Šv. Antano parapijos klebonas, birželio 2 d., švenčią sidabrinį savo kunigystės jubiliejų. Ten yra tik apie 150 lietuvių šeimų, bet sumaniai vadovaujant kun. Bartkui, visos skolos išmokėtos.

• **Naujas kunigas.** Pranciškonų vienuolyno koplyčioje, Montrealyje, Rafaelis Šakalys bus iššventintas į kunigus. Jo primicijos įvyks Aušros Vartų parapijoje birželio 28 d.

• **Nauja tvirtovė.** Hamiltone, Ont., Kanadoje birželio 7 d., įvyks iškilmingas naujos lietuviškos bažnyčios pa-

šventinimas. Bažnyčia vadinsis Aušros Vartų Dievo Motinos vardu. Klebonauja kun. J. Tadaraukas.

• **Kongrese apie Lietuvą.** Kongresmonas Charles Kersten iš Wisconsin jau įteikė Amerikos kongreso atstovų rūmams rezoliuciją, siulančią ištirti Lietuvos, Latvijos ir Estijos prievartinį prijungimą prie Sovietų Sąjungos.

• **Sovietai negali Lietuvos atstovauti.** Amerikos Department of State neigia sovietų konsulams ir kitoms sovietų įstaigoms teisę atstovauti Lietuvos gyventojus ir jų vardu veikti.

• **Jubiliejinis seimas.** Moterų Sąjungos jubiliejinis seimas įvyks šiemet rugpjūčio mėnesį Šv. Antano parapijos salėje, Cicero, Ill.

• **Visuotinis Lietuvių Kongresas.** Amerikos Lietuvių Tarybos vadovybė jau ir konkrečių žygių yra padariusi dėl planuojamo kongreso. Atrodo, kad kongresas tikrai bus Chicagoje tuoj po Padėkonės dienos, būtent lapkr. 27 ir 28 d.

• **Lietuvių parapijos Amerikoje.** Amerikos Jungtinėse Valstybėse 19 tautybių turi iš viso 1535 katalikiškas parapijas. Lietuviai savo skaičiumi stovi šeštoje vietoje, turėdami 103 parapijas. Lietuviškų parapijų uždaviniai: išlaikyti tradicines apeigas, kurti savo bažnytinį meną, palaikyti savas draugijas, stiprinti tautinį parapinių mokyklų charakterį ir išlaikyti tautinį šeimų vienybę.

• **Išmainytas.** Kun. Pranas Dauss (Gvazdauskas) perkeltas iš Šv. Patriko parap. Danville, Ill., į Šv. Stepono parap. Streator, Ill., vikaro pareigoms.

• **Kas naujo pas Vliką?** Paskutiniu laiku Vlikas patvirtino siūlymą priimti į Vliką mažlietuvių rezistencijos ir Liet. Vienybės Sąjudžio atstovus. Vlikas irgi nutarė paskelbti, kad jis laikosi visose Lietuvos konstitucijose užfiksuoto privačios nuosavybės dėsniu.

• **59-tas seimas.** Kitais metais Chicagoje birželio mėn. šaukiamas Liet. R. K. Susivienijimo 59-tas seimas.

He Fought Three Days and Nights

*Lieutenant Colonel
Raymond G. Davis, USMC
Medal of Honor*

COLD, BATTLE-WEARY, the Marines were re-deploying toward Hungnam. A rifle company was guarding a mountain pass vital to the withdrawal of two regiments. The company became surrounded. If help didn't come, 6,000 men were lost.

Into this situation, Lieutenant Colonel Davis boldly led his Marine battalion. Over eight miles of heavily defended icy trail they attacked, and across three ridges deep in snow.

They fought three days and nights.

But finally Colonel Davis reached and freed the company. He opened the pass and held it till the two regiments got by. Then, fighting through the last of the enemy and carrying his wounded with him, he led his own gallant battalion into safety.

"Korea and World War II have taught me," says Colonel Davis, "that courage is common to *all* armies; it's the *better equipped* side that has the edge. You're giving *our* men that edge every time you invest in a Defense Bond. For Bonds, which are personal savings for you, are also muscle for America's economy. Helping produce *better* equipment to protect the brave men who are protecting us all."

Peace is for the strong! For peace *and prosperity*
save with U. S. Defense Bonds!

Now E Bonds pay 3%! Now, improved Series E Bonds start paying interest after 6 months. And average 3% interest, compounded semiannually when held to maturity! Also, all *maturing* E Bonds automatically *go on* earning—at the new rate—for 10 *more* years. Today, start investing in U.S. Series E Defense Bonds through the Payroll Savings Plan at work.

The U. S. Government does not pay for this advertisement. It is donated by this publication in cooperation with the Advertising Council and the Magazine Publishers of America.

